

УРОК

Очи, играещи на топка с нищото.
Уста като комбайни – надробили времето,
и гласове – кресливи гларуси,
надпяващи се със морето.
А аз – пред тях – отломка от забравен жертвеник –
опитвам се излишното да облека във смисъл,
на непонятното да дам название,
ненужната душа да опаковам лъскаво.
Животът им е виртуален супермаркет,
сърце на едnodневка е мечтата,
а думите ми са хвърчило
със гръбнак пречупен.
Тук миналото се разделя със илюзията,
че има стойност на пазара на надеждите.
Числа и букви отново стават взаимозаменяеми
и „днес“ е толкова отдавна – първичният бульон
във който с жестове и звуци оформяхме
от камъните профил, от дървото – глас.
Историята, час след час пребуквяна,
отдавна други бяха подредили в книга
за развлечение и поучение на други.
Днес аз съм Робинзон, а те умуват само
как завинаги да ме забравят на този остров.
Деца, родени от земя, чийто център е навсякъде,
а очертанията – никъде...

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Цонка Христова

Старши учител по български език и литература

СУ „Максим Райкович“, Дряново